Մուշեղ նախ ջանաց այս տարոնցուց խօսք հասկցնել իմացնելով թէ ինք Բուղայի բարեկամն էր եւ թէ մեծ թագաւորին շատ ծառայութիւններ ըրած, եւ թէ իրենց յանդգնութիւնը մեծ պատիժներու արժանի էր, եւ թէ զինքը եթէ թող տային անյիշաչար կը լինէր եւ կը ներէր՝ նաեւ վարձ էլ կ'ուտար: Բայց այդ կոշտ գիւղացիքը խօսք մը չէին պատասխանէր, մինչեւ որ այդ ընդարձակ վանքին սենեակներուն մէկը զինք տարին: Յոն իրեն կապերը քակեցին եւ թողին, որ նստի. քիչ մը բան բերին, որ ուտէ եւ քիչ մը գինի, որ զօրանայ: Այս միջոցիս վանահայրն իմանալով եղածը կուզեր ներս մտնել իշխանին քով, իսկ երբ տարոնեցի պահապանք զինքն արգիլեցին՝ սկսաւ գանգտիլ եւ ձայնը բարձրացնել, մինչեւ որ այս աղաղակը լսելով դուրս եկաւ նոցայ գլխաւորը:

— Աս ինչ է, եղբա՛յր,— կ'ըսէր վանահայրը,— «Տուն իմ տուն աղօթից կ'ոչեսցի, եւ դուք արարիք զդայ այրս աւազակաց» Քրիստոսի խօսքը իմ վանքիս վրա՞յ պիտի ճշգրտէք: Աս ի՞նչ ապերախտութիւն է.ա՞յս է իմ հիւրընկալութեանս փոխարէն ձեր ըրածը, որ գաւառին առաջին մեծ եւ պատուաւոր իշխանը կը յափշտակէք եւ հոս իմ վանքս ձեր աւազակութեան ապաստարան կ'ընէք, եւ ինձ՝ վանահօրս կ'արգիլէք մտնելու այն սենեակը, ուր իշխանը կը պահէք. ո՛վ է ուրեմն տէր վանուցս, դո՞ւք թէ ես:

— Հայր Սուրբ, սիրտդ հանգիստ բռնէ՛, մի՛ վրդովիր, մեր տարոնեցիքը անիրաւ գործ չեն ընէր, եւ եթէ քեզ այսօր արգիլեր են ներս մտնել կալանաւոր իշխանին քով վաղը միւս օր ապահով եղիր, որ պիտի հրաւիրեն քեզ իրեն քով, եւ մենք տարոնցիքս ոչ ապերախտ ենք, ոչ երախտամոռաց, մանաւանդ թէ շնորհակալ ենք ձեր հիւրընկալութեան, միայն մենք դատաստան ունինք իշխանին հետ եւ դու, Հայր Սուրբ, առաջին դատաւորը պիտի լինիս, սիրտդ հանգիստ բռնէ:

— Ուրեմն ինչո՞ւ կ'արգիլէք զիս ներս մտնելու:

— Եթէ այդչափ կը փափագիս, լաւ՛, մտի՛ր,— ըսաւ գլխաւորը եւ աչք ըրաւ պահապանաց ու թողին, որ մտնէ: